

prima instanță: (Judecătoria Buiucani) V. Budeci
instanța de apel: (Curtea de Apel Chișinău) A. Panov, A. Bostan, V. Negru

ÎNCHEIERE

06 septembrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al
Curții Supreme de Justiție

în componența:
Președintele completului,
judecători

Valentina Clevadi
Galina Stratulat
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de Rusnak Andrei,
în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Rusnak Andrei
împotriva Inspectoratului de Poliție Buiucani municipiul Chișinău și Spoialo
Alexandr cu privire la constatarea încălcării dreptului de acces la informație și
repararea prejudiciului moral,
împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 09 februarie 2017, prin care a
fost respins apelul declarat de Rusnak Andrei și menținută hotărârea Judecătoria
Buiucani municipiul Chișinău din 29 octombrie 2015.

c o n s t a t ă :

La 23 septembrie 2015 Rusnak Andrei a înaintat cerere de chemare în judecată
împotriva Inspectoratului de Poliție Buiucani municipiul Chișinău și Spoiala
Alexandru cu privire la constatarea încălcării dreptului de acces la informație și
repararea prejudiciului moral.

În motivarea acțiunii Rusnak Andrei a menționat că la data de 18 august 2015
a depus o petiție în adresa Inspectoratului de Poliție Buiucani în legătură cu faptul
neexpedierii în adresa sa a răspunsului la o petiție anterioară de către Direcția
Administrare Fiscală Buiucani municipiul Chișinău.

Prin petiția menționată, Rusnak Andrei a solicitat verificarea legalității
persoanei publice prin prisma art.71 alin.(1) Cod contravențional, stabilirea
vinovăției și gradul de vinovăție al acesteia; întocmirea unui proces-verbal cu
privire la contravenție, iar copia acestuia să-i fie pusă la dispoziție; să fie recunoscut
în calitate de parte vătămată ca urmare a acțiunilor ilegale ale persoanei cu funcție
de răspundere; să fie sesizată conducerea Direcției Administrare Fiscală Buiucani;

la finalizarea examinării cauzei să-i fie asigurat accesul personal la materialele examinării petiției, cu oferirea posibilității de a face copiile necesare; în răspuns să se expună pe fiecare punct, iar refuzul să fie motivat.

Sușține reclamantul, cu răspunsul Inspectoratului de Poliție Buiucani, întocmit de Alexandr Spoialo, funcționar public al Inspectoratului de Poliție Buiucani, care l-a recepționat contra semnătură la 02 septembrie 2015 nu este de acord, deoarece nu toate cerințele formulate în petiție au fost examinate, în special punctele 5 și 6.

Precizează că prejudiciul moral, este determinat prin neoferirea nemotivată a informațiilor oficiale cerute de cetățean (lezarea drepturilor petiționarului), de faptul că a fost nevoit să se adreseze în instanța de judecată pentru protecția drepturilor sale. La fel a fost nevoit să studieze legislația, pentru a-și apăra drepturile în fața acțiunilor ilegale, abuzive ale autorității publice.

Totodată, a mai menționat că acțiunile ilegale ale autorității publice le interpretează ca o lezare a onoarei și demnității, examinarea necorespunzătoare a petiției, constituie o desconsiderare a personalității sale. Consideră, că a fost tratat cu o indiferență vădită. Simțul nedreptății cauzat de desconsiderarea normelor de drept, i-a provocat suferințe morale. Îndeplinirea necorespunzătoare a obligațiilor de serviciu din partea funcționarilor publici a cauzat încălcarea normelor de drept, fapt care i-a lezat onoarea și demnitatea și care constituie un argument în plus pentru a solicita repararea prejudiciului moral.

Solicită reclamantul admiterea restabilirea dreptului de acces la informație lezat în pct.5 prin răspunsul la petiție și obligarea pîrîtului de a-i acorda accesul personal la materialele examinării acestei adresări cu posibilitate de a face copii, iar constatînd săvîrșirea acțiunilor nelegitime de către reprezentantul autorității publice, instanța de judecată să se pronunțe și asupra legalității operațiunilor administrative care au stat la baza acțiunilor (inacțiunilor) ignorării cerințelor indicate în petiție, precum și să fie emisă o încheiere, prin care aceste fapte să fie aduse la cunoștința conducerii Inspectoratului General al Poliției. Totodată, solicită încasarea prejudiciului moral de la pîrîți în sumă de 1500 lei.

Prin hotărîrea Judecătoriei Buiucani municipiul Chișinău din 29 octombrie 2015, acțiunea a fost respinsă integral ca fiind neîntemeiată.

Pentru a decide astfel, prima instanță cu referire la circumstanțele cauzei a reținut că conform prevederilor art. 9 al Legii nr. 133 din 08 iulie 2011 privind protecția datelor cu caracter personal, prelucrarea numărului de identificare de stat (IDNP) al persoanei fizice, a amprentelor digitale sau a altor date cu caracter personal avînd o funcție de identificare de aplicabilitate generală poate fi efectuată în următoarele condiții: subiectul datelor cu caracter personal și-a dat consimțămîntul; prelucrarea este prevăzută în mod expres de legislație.

Astfel, prima instanță a calificat solicitarea lui Rusnak Andrei privind obligarea Inspectoratului de Poliție Buiucani municipiul Chișinău de a-i acorda accesul personal la materialele examinării adresării sale cu posibilitatea de a face xero-copii, ca fiind contrară prevederilor actelor legislative, care reglementează accesul la informație și accesul la datele cu caracter personal.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 03 martie 2016, a fost admis apelul declarat de către Rusnak Andrei, casată hotărârea Judecătorei Buiucani municipiul Chișinău din 29 octombrie 2015 și emisă o nouă încheiere, prin care procesul a fost încetat (f.d. 66-71).

Prin decizia Curții Supreme de Justiție din 09 noiembrie 2016, a fost admis recursul declarat de Rusnak Andrei, casată integral decizia Curții de Apel Chișinău din 03 martie 2016, cu restituirea pricinii spre rejudecare la Curtea de Apel Chișinău, în alt complet de judecată.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 09 februarie 2017, a fost respins apelul declarat de Rusnak Andrei și menținută hotărârea Judecătorei Buiucani municipiul Chișinău din 29 octombrie 2015.

La 31 mai 2017, Rusnak Andrei a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei noi hotărâri, prin care acțiunea să fie admisă.

Recurentul Rusnak Andrei, în motivarea recursului, a menționat că concluziile instanței, expuse în decizie sunt în contradicție cu circumstanțele pricinii.

De asemenea, a invocat faptul că în decizie, nu sunt reflectate motivele concluziilor privind admiterea unor probe și respingerea altor probe.

Deci, consideră că aprecierile instanței sunt arbitrare, or instanța nu s-a expus asupra tuturor capetelor de cerere invocate și prin urmare nu a fost examinat fondul cauzei.

În consecință, a reiterat că aprecierile unilaterale ale instanței, examinarea superficială a circumstanțelor, precum și neaplicarea normelor pertinente de drept material, au dus la soluționarea greșită a pricinii.

La 15 august 2017, Inspectoratul de Poliție Buiucani municipiul Chișinău a depus referință la recursul declarat de Rusnak Andrei.

Prin referința depusă, Inspectoratul de Poliție Buiucani municipiul Chișinău consideră recursul declarat ca fiind neîntemeiat, care nu cuprinde argumente ce se referă la ilegalitatea sau netemeinicia deciziei instanței de apel, ci doar afirmații lipsite de orice suport juridic, prin care recurentul își exprimă dezacordul cu decizia contestată.

Cu referire la termenul de declarare a recursului, instanța de recurs menționează că, Curtea de Apel Chișinău a emis decizia la 09 februarie 2017, iar la 27 februarie 2017, în adresa părților a fost expediată decizia motivată, însă date referitor la recepționarea de către părți a deciziei motivate, la materialele cauzei lipsesc.

În conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Recursul a fost declarat la 31 mai 2017, respectiv se consideră depus în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii

acesteia. Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinînd temeiurile recursului completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicite admise (Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național

și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Rusnak Andrei nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Rusnak Andrei.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,

Valentina Clevadî

judecători

Galina Stratulat

Dumitru Mardari